

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **F. Š., Z., S. 1234**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2011, č.j. MV-112843-11/KM-2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6.4.2011, č.j. MV-112843-11/KM-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu - Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále též povinný subjekt) ze dne 09.03.2011 č.j. KRPZ-37320/ČJ-2010-1500KR-TOL (dále též prvoinstanční správní rozhodnutí), jímž byla částečně odmítnuta jeho žádost podaná podle zákona č.106/1999Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o informacích) ze dne 02.08.2010, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav, průběh řízení, vyjádřil se k odvolacím námitkám žalobce a přisvědčil povinnému subjektu v použití § 11 odst.1 písm. a), odst. 6 zákona o informacích, kdy posoudil charakter informací vyplývajících z požadované korespondence mezi státním zastupitelstvím a policií tak, že tyto informace podle zákona o informacích nelze poskytnout. Poukázal na to, že žalobcova žádost o

informace je datována dnem 02.08.2010, povinnému subjektu byla doručena dne 06.08.2010, tedy po zahájení trestního stíhání žalobce, o němž je veden trestní spis č.j. KRPZ-3641/Tč-2010-151571 (dále též trestní spis). Žalobcova žádost obsahovala požadavek na poskytnutí podrobného výpisu z informačního systému evidence trestního řízení k uvedenému spisu (str. 1 a str. 8 trestního spisu) a žalobce tedy prokazatelně požadoval informaci o probíhajícím trestním řízení, neboť k němu se vztahuje i podrobný výpis ze spisu tak, jak je veden v evidenci trestního řízení (dále též ETŘ). Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 03.09.2010 podle § 160 odst.1 trestního řádu (pozn. zákon č.141/1961Sb.,) a z tohoto důvodu mu pak bylo umožněno nahlédnout do originálu trestního spisu. Žalobce však nadále trval na poskytnutí podrobného výpisu z informačního systému ETŘ tohoto spisu.

K tomu žalovaný konstatoval, že v rámci trestního řízení se proces řídí ustanoveními trestního řádu, podle nějž provádí trestní řízení policejní orgány a státní zastupitelství. Státní zastupitelství jsou v trestním řízení jediným dozorujícím orgánem, z čehož jasně vyplývá, že v trestním řízení jsou mezi Policií ČR a státním zastupitelstvím vztahy nadřízenosti a podřízenosti; policejní orgán je státnímu zástupci v přípravném řízení podřízen stejnou měrou a stejnou intenzitou, jako by mu to přikazovala formální organizační struktura uvnitř jednoho orgánu. Jedná se tak o faktický vztah mezi uvedenými dvěma subjekty, řídicí se specifickými trestního řízení. Státní zastupitelství i Policie ČR jsou dva odlišné orgány, které neváže žádný formální hierarchizovaný vztah (takový vztah vzniká mezi státním zástupcem a policejním orgánem v konkrétní věci). Pokyny a instrukce, které státní zastupitelství udílí v konkrétním případě policii, tak mají charakter vnitřních pokynů. K tomu poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 134/2007-36. Oprávnění nahlížet do spisu v trestním řízení se nevztahuje například na operativní svazky, dozorové, sběrné a jiné spisy, rejstříky, evidenční pomůcky, neboť se jedná pouze o vnitřní pracovní pomůcky orgánů činných v trestním řízení. Takovým materiálem je i korespondence mezi policejním orgánem a státním zastupitelstvím, která se zařazuje do tzv. pomocného spisu. Tyto podklady mají interní charakter, jejich prostřednictvím státní zástupce vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení, nemohou však být použity jako důkaz a nejsou tedy předávány soudu. Tyto tzv. pomocné materiály nemají vliv na konečné rozhodnutí soudu v dané věci, nejedná se o důkazy, které by byly součástí spisu, na jehož základě bylo ve věci rozhodnuto a pokud nejsou poskytnuty k nahlédnutí, není tím obviněný ani jiný účastník zkrácen na svých právech.

K použití ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích žalovaný uvedl, že povinný subjekt popsal informace, které odmítl poskytnout a konkrétně je určil, tedy postupoval v souladu se zákonem. K tomu žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp.zn. 1As 44/2010 podle kterého „naléhavou společenskou potřebou“ bude role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů, případně ochrana práv a svobod druhých (například obětí trestného činu). Povinný subjekt postupoval v intencích uvedeného právního názoru a poskytl veškeré informace, přestože trestní stíhání žalobce probíhá, a odmítl pouze ty informace, které nelze poskytnout ze shora uvedených důvodů.

Podle žalovaného je zveřejnění zdroje interního pokynu i jeho obsah jak samo o sobě, tak ve spojení s dalšími již ve věci poskytnutými informacemi obecně v rozporu se zájmem společnosti na utajení vnitřních operativních procesů a postupů orgánů činných v trestním řízení při odhalování trestných činů a usvědčení jejich pachatelů a in causa, dále i se zájmem na dokončení probíhajícího trestního řízení v rovině standardního dokazování bez napadání vnitřních operativních a procesních postupů povinného subjektu v přípravném řízení vztahujících se k jednotlivým jeho stádiím. Není v zájmu společnosti ani v tomto ani v dalších obdobných případech prostřednictvím zákona o informacích předávat informace například osobám podezřelým a stíhaným tak, aby si učinili obrázek o taktice orgánu činného v trestním

řízení při odhalování pachatelů trestných činů a jejich usvědčování/odsuzování. Takový zájem zcela zjevně trvá po dobu probíhajícího trestního řízení a má v rámci správního uvážení za to, že i po jeho pravomocném skončení.

Konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde poukázal na neposkytnutí informace nacházející se na str.1 trestního spisu a uvedl, že byl tento pokyn „vpraven v originál spisu“, informoval povinný subjekt žalobce přípisem ze dne 22.03.2011 tak, že mu poskytl další informaci k jeho žádosti, a to namítanou informaci obsaženou na str.1 trestního spisu, která byla původně prvoinstančním rozhodnutím odmítnuta. Téhož dne pak zaslal odvolání k vyřízení žalovanému. Z toho je patrné, že žalobci nebyla poskytnuta již pouze informace obsažená na str.8 trestního spisu, jinak veškeré požadované informace obdržel. Žalovaný tento procesní postup povinného subjektu nezpochybnil, byť jej žalobce v reakci na přípis povinného subjektu ze dne 22.03.2011 napadl podáním označeným jako „Sdělení vyjádření účastníka k podkladům rozhodnutí, podnět k prohlášení rozhodnutí za nicotné“ ze dne 26.11. Žalobce v něm tvrdil, že za situace, kdy povinný subjekt vydá rozhodnutí, jímž se následně sám neřídí, lze tento úkon podřadit pod nesmyslnost, ale hlavně pod neexistenci vůle, poukazoval na zásadu přesvědčivosti rozhodnutí a měl za to, že takové rozhodnutí je nicotné.

Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný v procesním postupu povinného subjektu vadu řízení neshledal a konstatoval, že na správnost rozhodnutí povinného subjektu nemá vliv skutečnost, že po podání odvolání žalobcem povinný subjekt opětovně přezkoumal svůj postup, zvážil, zda by bylo možné ještě poskytnout některé požadované informace, které předtím odmítl poskytnout, což může učinit kdykoliv v průběhu řízení, a informaci vedenou na str.1 trestního spisu poskytl. Rozhodnutí povinného subjektu tak žalovaný nepovažoval za nicotné ve smyslu § 78 správního řádu, neboť netrpí natolik závažnými vadami, pro které jej za rozhodnutí vůbec považovat nelze a po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby takový správní akt respektovali. Uvedl příkladmo vady způsobující nicotnost právního aktu a uzavřel, že rozhodnutí povinného subjektu žádnými takovými vadami netrpí. Podle žalovaného je rozhodnutí povinného subjektu jednoznačně a přiléhavě odůvodněné, je z něj zřejmé, které konkrétní dokumenty-informace neposkytl a důvod neposkytnutí jasně a srozumitelně popsal.

Žalobce v žalobě předně namítal nicotnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodu vadného procesního postupu povinného subjektu a tvrdil „že je v právní moci rozhodnutí, v němž je odmítnuto poskytnout část informace, která se nachází na č.l.1 celku poskytnuté informace“, přitom žalobce informaci, o které je pravomocně rozhodnuto, že ji mít nesmí, již od povinného subjektu má.

Dále tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění. K tomu poukázal na ustanovení § 50 odst.4 zákona č.500/2004Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), § 68 odst.3 téhož zákona a judikaturu NSS a Ústavního soudu. Namítal, že se povinný subjekt ani žalovaný nevypořádali s tím, že je procesními předpisy upraveno, která z opatření dozorového státního zástupce, jimiž ukládá policejnímu orgánu pokyny k dalšímu postupu v trestním řízení (závažné pokyny) mají být „vpraveny v originál trestního spisu ex lege, a které se vpraví nebo nevpraví v originál trestního spisu toliko a v mezích pokynu dozorujícího státního zástupce“.

Namítal, že povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí nepopsal charakter odmítnutých informací a konstatoval, že ke zveřejnění obsahu neposkytnuté informace povinným subjektem de facto došlo.

Podle žalobce byly rozhodnutím žalovaného také překročeny meze správního uvážení ve smyslu § 50 odst.4 správního řádu. K tomu uvedl, že podle informací obsažených ve spisu žalobce, nebyla poskytnuta pouze informace o tom, že byl vydán pokyn státního zastupitelství, neboť na č.1.6 trestního spisu žalobce je znečitelněna informace o pokynu dozorujícího státního zástupce JUDr. J. H., státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně, ze dne 08.07.2010. Z toho je zřejmé, že byly překročeny meze správního uvážení, když informace nebyla žalobci poskytnuta a současně nebylo přezkoumatelným způsobem uvedeno, proč tomu tak je, o jaký druh pokynu se jedná, neboť tím by nedošlo k ohrožení účelu trestního řízení, k ohrožení funkce orgánů činných v trestním řízení a byla by posílena právní jistota žalobce, jako žadatele o informace.

Žalobce žádal, aby soud vyslovil rozsudkem nicotnost obou rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst.2 s.ř.s., alternativně, aby soud postupoval podle § 16 odst. 4 zákona o informacích, zrušil rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu a povinnému subjektu nařídil požadované informace žadateli poskytnout do 15 dnů od právní moci rozsudku.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a žádal, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl. Poukázal na související věc vedenou u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11 A 111/2011. K tomu soud z vnitřního elektronického systému oběhu věcí zjistil, že ve věci sp.zn.11A 111/2011 bylo řízení pro zpětvzetí žaloby zastaveno.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce (podání došlé soudu dne 08.08.2011) uváděl obdobně, jako v podané žalobě.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které přecházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Soud se předně zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a neshledal tuto námitku důvodnou.

Podle ustanovení § 76 odst.2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Podle obsahu žaloby žalobce namítal nicotnost rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného proto, že povinný subjekt postupoval v řízení o odvolání v rozporu s ust. § 87 správního řádu a žalovaný jeho postup akceptoval.

K tomu soud uvádí, že nicotnost (nulita) nastává v důsledku některých vad, které způsobují, že již nelze o správním aktu hovořit, jde o paakt. Za příklady nulity dokrína považuje například nedostatek právního podkladu, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistenci skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost či nesmyslnost, neexistence vůle apod. (srovnej: Dušan Hendrych a kolektiv Správní právo, Obecná část, 5 rozšířené vydání C.H.Beck). Soud ale

žádnou z uvedených vad ani jinou vadu, která by způsobila nulitu obou právních aktů, neshledal.

Skutečnost, že se povinný subjekt dopustil v průběhu řízení porušení procesní normy (správního řádu) *nezpůsobila nicotnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů*, vedla však k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, který takový postup povinného subjektu potvrdil, a měla za následek zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem podle ust. § 76 odst. 1 písm.c) s.ř.s., neboť mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Je tomu tak proto, že povinný subjekt vydal o žádosti žalobce prvoinstační správní rozhodnutí podle § 15 odst.1 zákona o informacích (rozhodnutí ze dne 09.03.2011 č.j. KRPZ-37320/Čj-2010-1500Kr-TOL), kterým za použití § 11 odst.1 písm.a), odst.6 zákona o informacích odmítl jeho žádost v části informací týkajících se pokynu k zahájení úkonů trestního řízení (strana 1 trestního spisu), neboť jde o informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu (§ 11 odst.1 písm.a) zákona o informacích strana, a podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích odmítl poskytnout informaci k pokynu nadřízeného pracovníka zpracovateli spisu, tj. v části, týkající se činnosti orgánů činných v trestním řízení (strana 8 trestního spisu).

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání (ze dne 19.03.2011, podáno 21.03.2011 pod č.6671/KRPZ).

Následně povinný subjekt žalobci sdělil, že se na základě jeho odvolání a po ověření obsahu originálu trestního spisu, se kterým byl již žalobce seznámen, rozhodl poskytnout původně znečitelněnou informaci nacházející se na str.1 podrobného výpisu deliktu č.j. KRPZ-3641/Tč-2010-151571 z ETR ve znění, které je ve sdělení povinného subjektu uvedeno (podání ze dne 22.03.2011 č.j. KRPZ-37320/Čj-2010-1500Kr-Tol). Dále žalobci sdělil, že jeho odvolání bude obratem předloženo nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí. Ještě téhož dne (dne 22.03.2011 pod č.j. KRPZ-37320/Čj-2010-1500Kr-Tol) pak povinný subjekt předložil odvolání žalovanému s tím, že na základě námítky k neposkytnutí informace znečitelněné na str.1 výpisu ETR, respektive po prověření obsahu trestního spisu, který je fyzicky u soudu, a zjištění, že byl s touto znečitelněnou informací odvolatel již seznámen, dospěl k závěru, že není nadále důvod ji nezveřejňovat a připsím ze dne 2.března 2011 (pozn.soudu správně má být uvedeno dne 22.března 2011) ji odvolateli poskytl. Povinný subjekt konstatoval, že důvodem, proč tak neučinil před vydáním rozhodnutí je skutečnost, že se předmětný pokyn týkal úkonu (ZUTR) proti kterému není přípustná stížnost (takový pokyn se do spisu zásadně nezakládá), proto presumoval jeho utajení.

K informaci znečitelněné na str.8 trestního spisu poukázal na odvolací námítku žalobce a měl za to, že jak ze samotného odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (cit. „jde o informaci k pokynu nadřízeného pracovníka zpracovateli spisu“), tak i z informací předaných v kontextu k znečitelněnému textu (tj. údajů nacházejících se v části výpisu týkající se znečitelněné informace-např. „zapsán,převzat,zapsal,převzal“) se typové vymezení odmítnuté informace zcela zjevně podává, další konkretizace by šla proti smyslu práva na odmítnutí informace. Vzhledem k tomu povinný subjekt neshledal námítku proti odmítnutí informace nacházející se na str. 8 výpisu ETR důvodnou a předložil proto odvolání společně s nezbytným spisovým materiálem nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí.

Žalobce následně sdělením ze dne 26.3.2011 doplnil své odvolání a reagoval na sdělení povinného subjektu ze dne 22.3.2011 tak, že považuje postup povinného subjektu, který mu poskytl první ze dvou rozhodnutím odmítnutých informací, za nezákonný pro rozpor s § 87 správního řádu. Navrhl, aby bylo rozhodnutí povinného subjektu žalovaným prohlášeno podle § 78 odst.1 správního řádu za nicotné. K tomu obdobně jako v žalobě namítal, že je postup povinného subjektu v rozporu se zákonem, tím je rozhodnutí zatíženo vadou nicotnosti, neboť rozhodnutí, jež není respektováno ani správním orgánem, který je vydal, trpí takovou vadou, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí. V souladu s § 90

odst.1 písm. b) správního řádu proto navrhol, aby žalovaný prvoinstanční správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak bylo uvedeno shora. V něm přisvědčil procesnímu postupu povinného subjektu i jeho právnímu posouzení žádosti žalobce o informace (ze dne 2.8.2010).

Z uvedeného je zřejmé, že povinný subjekt poté, kdy vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona o informacích, proti němuž žalobce podal odvolání, postupoval v řízení o odvolání v rozporu s ust. § 87 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm.b) zákona o informacích, podle kterého, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle zákona o informacích pro odvolací řízení ustanovení správního řádu. Vzhledem k tomu, že zákon o informacích vlastní procesní úpravu odvolacího řízení nemá, vyšel soud z ust. § 87 správního řádu, podle něž správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je *může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, leda že s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas*. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání.

Tím, že povinný subjekt v průběhu odvolacího řízení žalobce nad rámec svého prvostupňového rozhodnutí, kterým informace na str. 1 a 8 trestního spisu požadované v žádosti odmítl, *dobře část informací žalobci poskytl* (informace týkající se strany 1 trestního spisu), *plně nevyhověl odvolání žalobce* a nesplnil tak první z podmínek daných ust. § 87 správního řádu a postupoval v rozporu s tímto zákonným ustanovením. Povinný subjekt totiž též den, kdy se rozhodl žalobci jednu ze dvou požadovaných informací odepřených prvoinstančním rozhodnutím dodatečně poskytnout, předložil spis žalovanému s odvoláním žalobce k projednání a rozhodnutí podle § 88 odst. 1 správního řádu, ačkoli pro tento postup nebyly splněny podmínky. Podle citovaného zákonného ustanovení totiž může správní orgán prvního stupně postupovat pouze, pokud neshledá důvod pro postup podle § 87 správního řádu. Tím, že žalovaný jeho procesní postup potvrdil, zatížil své rozhodnutí vadou, která vedla soud ke zrušení jeho rozhodnutí podle § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s., pro podstatné porušení ustanovení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalovaný správní orgán totiž k odvolání žalobce přezkouma rozhodnutí povinného subjektu, které po obsahové stránce neodpovídalo skutkovému stavu, jaký tu byl v době jeho vydání správním orgánem I. stupně, ačkoli mu ust. § 89 odst. 2 věta první správního řádu ukládá přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, *kteřé vydání rozhodnutí předcházelo*, s právními předpisy.

K tomu soud dodává, že sdělení povinného subjektu žalobci ze dne 22.03.2011, týkající se dosavadního průběhu správního řízení, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. ale pouze „informačním úkonem“, patřící mezi tzv. jiné správní úkony správního orgánu podle § 154 a násl. správního řádu. Takové sdělení povinného subjektu žalobci v průběhu odvolacího řízení se proto nemohlo dotknout rozhodnutí povinného subjektu ve věci samé a žalovaný byl povinen k této skutečnosti přihlídnout při rozhodování o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím (srovnej rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp.zn. 78 Ad 18/2013 vedený pod EJK 475/2014). Nadto žalobce s postupem povinného subjektu nesouhlasil, což vyjádřil ve svém podání ze dne 26.3.2011.

Neopodstatněná je naproti tomu námitka žalobce stran tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí ve vztahu k neposkytnutí informace podle § 11 odst. 6 zákona o informacích. K tomu soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z něhož je patrné, že se žalovaný otázkou neposkytnutí informací uvedených na č.l. 8 trestního spisu podrobně zabýval, a to i v širších souvislostech, s poukazem na jednotlivá ustanovení trestního řádu, jejich smysl, účel a povahu přípravného trestního řízení. Ze stanoviska žalovaného je zřejmý postoj k odvolacím námitkám žalobce stran neposkytnutí informací

nacházejících se na str.8 trestního spisu i s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobné věci. Z jeho odůvodnění je patrné, že nepřisvědčil žalobci v tom, že má právo na poskytnutí doplňující informace podle § 12, tedy na sdělení o jaký druh (typově) pokynu dozorcího státního zástupce se jedná a uvedení konkrétních skutečností. Žalovaný naopak plně sdílel stanovisko povinného subjektu a vzhledem k tomu, že na správní rozhodnutí obou stupňů je třeba hledět podle ustálené judikatury správních soudů jako na jeden celek, nebylo třeba, aby některé argumenty uvedené povinným subjektem v odůvodnění jeho rozhodnutí, znovu opakoval, když je současně z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vidno, že se závěry povinného subjektu souhlasil a je patrné, jaký právní názor k odvolacím námitkám žalobce zaujal.

V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný překročil meze správního uvážení zakotvené v § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nehodnotil podklady, zejména důkazy podle své úvahy a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, když z obsahu 54 a 61 trestního spisu je seznatelné, že neposkytnutá informace obsahuje toliko informaci o tom, že byl vydán pokyn státního zastupitelství (bez přepisu jeho obsahu). Tvrdil, že žalovaný překročil meze správního uvážení tím, že pokud tato část informace žadateli nebyla poskytnuta, mělo být precizně přezkoumatelným způsobem odůvodněno, proč tomu tak je, případně uvést o jaký (typově) druh pokynu se jedná, neboť by tím jistě nedošlo k ohrožení účelu trestního řízení, k ohrožení funkce orgánů činných v trestním řízení a byla by posílena právní jistota žalobce, jako žadatele.

Soud ani tuto námitku nepovažuje za opodstatněnou, neboť jí žalobce obdobně jako předchozím žalobním bodu napadá přezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kde soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku, nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ve zbytku soud odkazuje na předchozí argumentaci k námitce nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, z níž je zřejmé, že žalovaný meze správního uvážení nepřekročil. K tomu soud doplňuje, že podle judikatury správních soudů by měly být poskytnuty pouze takové informace, které nijak s trestním řízením nesouvisí a nijak jej nemohou ovlivnit, potažmo takové informace, které nejsou obsahem trestního spisu (rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 6 As 18/2009) a to tím spíše, že žalobce je osoba stíhaná v tomto trestním řízení a jeho práva obviněného nemohou být rozhodnutím o neposkytnutí informací z tohoto trestního řízení dotčena. Žalobce má totiž i jinou možnost, jak se dostat k požadovaným informacím cestou nahlížení do spisu podle § 65 trestního řádu, jako účastník trestního řízení a disponuje procesními právy, které mu trestní řád přiznává. Pokud se však žalobce domáhal informací vztahujících se výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu, tedy pokynů a instrukcí, které udílí státní zástupce a jsou uloženy v tzv. *pomocném spisu*, který není předkládán soudu, nemohou sloužit jako důkaz a nemají žádný vliv na rozhodování soudu, pak je třeba uvést, že právo nahlížet do trestního spisu z pozice účastníka trestního řízení se nevztahuje na materiály, které jsou pouze vnitřními pomůckami a pracovními materiály orgánů činných v trestním řízení (přípravném řízení), jedná se o úkony v přípravném řízení, které nelze označit za výkon veřejné správy, ale o výkon působnosti v oblasti trestního řízení dané vztahem státního zástupce a policejního orgánu podle § 157 odst.1,2 trestního řádu z nichž lze dovodit, že policejní orgán požíval při provádění úkonů trestního řízení procesní samostatnost, ale je vázán pokyny státního zástupce a pokyny, které státní zástupce udílí policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení lze tak nahlížet jako na vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst.1 písm.a) zákona o informacích. Informování veřejnosti o činnosti orgánech činných v trestním řízení je dostatečně zajištěno

prostřednictvím poskytováním rozhodnutí vydaných v trestním řízení. Tato rozhodnutí, která jsou výsledkem splnění závazných pokynů státního zástupce, směřují vně orgánů činných v trestním řízení a nemají tudíž povahu vnitřních pokynů (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 1 As 105/2010, obdobně 1 As 44/2010 a 1 As 97/2009).

Na základě shora uvedených důvodů soud z části žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil podle ustanovení § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Na žalovaném nyní bude, aby postupoval v souladu s právním názorem, který soud v rozsudku vyslovil (§ 78 odst.5 s.ř.s), vedl správní orgán I.stupně k novému rozhodnutí, v němž bude nově zahrnuto i poskytnutí informace na straně 1 trestního spisu, jak učinil povinný subjekt sdělením ze dne 22.03.2011.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario, neboť žalobce byl sice ve sporu úspěšný, ale náklady řízení mu nevznikly, když byl od soudního poplatku osvobozen a v řízení nebyl zastoupen.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková